

Sygn. akt II AKa 12/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Mirosława Strzelecka

Sędziowie: SA – Małgorzata Mojkowska

SA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz -spr.

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014 r.

sprawy z wniosku J. P.

o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 22 października 2013 r. sygn. akt XVIII Ko 113/13

- zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że zasądza na rzecz J. P. od Skarbu Państwa tytułem zadośćuczynienia nadto kwotę 40 000 zł (czterdzieści tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia dzisiejszego do dnia zapłaty;

- kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 22 października 2013 r. sygn. akt XVIII Ko 113/13, po rozpoznaniu wniosku **J. P.** o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie:

I. na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz J. P. kwotę 40.000 zł (czterdzieści tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia, wraz z odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od 16 lipca 2009 roku do 2 października 2009 roku w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dnia 21 maja 2012 roku w sprawie o sygn. akt IV K 171/11, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 listopada 2012 roku w sprawie o sygn. akt IX Ka 720/12;

II. w pozostałym zakresie wnioszek oddalił;

III. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa na podstawie art. 554 § 2 k.p.k.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez **pełnomocnika wnioskodawcy** w części oddalającej wnioszek (pkt II wyroku).

Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 3 k.p.k. skarżący wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który mógł mieć wpływ na treść tegoż orzeczenia poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż przyznana rekompensata pieniężna w kwocie 40 000 zł jest odpowiednia, bowiem zadośćuczynienie w tym wymiarze ma na celu pomóc J. P. przezwyciężyć przykre doznania oraz zaspokoić jego potrzeby wywołane niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem, podczas gdy Sąd w sposób niedostateczny uwzględnił - trafnie zresztą ustalony fakt - iż trwałym następstwem zdrowotnym pobytu w areszcie śledczym było zapadnięcie przez J. P. na chorobę psychiczną w postaci zespołu depresyjnego o głębokim natężeniu objawów, z myślami samobójczymi i treściami nihilistycznymi, który to stan spowodował potrzebę wnioskowania o przymusowe umieszczenie J. P., jako niezdolnego do zaspakajania potrzeb życiowych, w szpitalu psychiatrycznym, bowiem nie przyjęcie jego do tegoż szpitala, spowodować mogło znaczne pogorszenie stanu jego zdrowia psychicznego, które to okoliczności winny mieć zasadniczy wpływ na wysokość zasądzonego na jego rzecz zadośćuczynienia.

Na zasadzie art. 427§ 1 k.p.k. oraz art. 437 § 2 k.p.k. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie zasądzonego na rzecz J. P. zadośćuczynienia do kwoty 200 000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy jest częściowo zasadna, gdyż zasądzona przez Sąd I instancji kwota zadośćuczynienia jest zbyt niska, jednakże kwota żądana w środku odwoławczym jest zdecydowanie wygórowana.

Sąd Okręgowy uwzględnił i rozważył wszelkie istotne okoliczności, mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia. Nie nadał im jednak odpowiedniej rangi przy ocenie cierpień fizycznych i psychicznych J. P. a wywołanych niewątpliwie niesłusznym tymczasowym aresztowaniem. Wprawdzie izolacja wnioskodawcy nie była długotrwała, jednakże była ogromnym, negatywnym przeżyciem dla osoby młodej, niezdemoralizowanej, nie mającej żadnych konfliktów z prawem, wiodącej spokojny i ustabilizowany tryb życia. Rację zatem należy przyznać autorowi środka odwoławczego, że Sąd I instancji w sposób niedostateczny uwzględnił wpływ tych negatywnych przeżyć na stan zdrowia psychicznego wnioskodawcy. Datująca się od czasu opuszczenia przez wnioskodawcę aresztu potrzeba korzystania z pomocy lekarzy psychiatrów, rozpoznanie choroby psychicznej w postaci zespołu depresyjnego o głębokim natężeniu objawów a także konieczność przymusowego umieszczenia J. P. w szpitalu psychiatrycznym, są na tyle dolegliwymi następstwami niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, że wymagają przyznania wyższej kwoty tytułem zadośćuczynienia, od tej którą zasądził Sąd orzekający.

Uwzględniając zatem powyższe okoliczności, a nadto fakt, iż także fizyczne schorzenia, na które cierpiał wnioskodawca, zwiększyły dolegliwość stosowania tymczasowego aresztowania, Sąd Apelacyjny uznał, że odpowiednią będzie kwota 80.000 zł zadośćuczynienia.

Zatem zmieniając wyrok w zaskarżonej części Sąd Apelacyjny uwzględnił wniosek środka odwoławczego o podwyższenie kwoty zadośćuczynienia, jednakże nie do żądanej wysokości 200 000 zł. Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz J. P. nadto kwotę 40 000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie, biorąc pod uwagę kwotę już zasądzoną z tego tytułu, niezaskarżonym w tej części wyrokiem Sądu Okręgowego, a na podstawie art. 554 § 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb państwa.